

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. január 12-én.

Textus: Jelenések könyve 13. rész 11-14a. verse „És láttam, hogy a földből feljön egy másik fenevad; két szarva volt, mint a Báránynak, de úgy beszélt, mint a sárkány. Ez gyakorolja az első fenevad teljes hatalmát annak színe előtt, és rábírja a földet és lakóit, hogy imádják az első fenevadat, amelynek meggyógyult a halálos sebe. Nagy jeleket tesz, még tüzet is parancsol le az égből a földre az emberek szeme láttára; és megtéveszti a föld lakóit...”

Kedves Testvéreim!

A Jelenések könyve most olvasott szakaszai egy olyan küzdelemről szólnak, amelyek nem csupán egy adott korhoz köthetők. Hiszen nem fizikai háborúról van szó, hanem lelki, szellemi harcról. A sárkány, ahogyan itt a Jelenések könyve a Sátánról beszél, küzd a Bárány, vagyis Jézus Krisztus követői ellen. A cél egyértelmű. Mindenkit átcsábítani Jézus Krisztus táborából, az Ő csapatából, a másik táborba. Az pedig a felolvasott igeszakaszból is látszik, hogy ez a küzdelem nem sikertelen. Olyan eszközöket használ ugyanis a sárkány, amelyek nagyon hasonlítanak a Bárány eszközeihez. A halálos sebet kapó fenevad meggyógyul, ami már majdnem olyan, mintha feltámadna valaki. Hatalma van szinte az egész föld felett, ami már majdnem olyan, mint a teljes hatalom a mennyen és a földön. A legnagyobb becsapás pedig nem más, mint az, hogy szinte ugyanaz. Majdnem igaz. Majdnem szép, majdnem jó. Csakhogy ez azt jelenti, hogy nem igaz, nem szép, nem jó. Ezért fontos figyelni ezekre az eszközökre, amiket itt ez a fenevad használ.

Nem véletlen tehát, hogy szinte hasonló módszereket alkalmaz a Sátán, mint Jézus, mert ezzel lehet a legkönnyebben félrevezetni másokat. Az itt szereplő fenevad legfontosabb eszközei ezek: a megtévesztés, a szemfényvesztés, a félrevezetés. Erről szól az első fenevadnak és a második fenevadnak a léte is.

Hasonló ez a megtévesztés a délibábhoz. Úgy néz ki, mintha ott lenne valami, de nincsen ott semmi. A délibáb ugyanis az a természeti-fizikai jelenség, amikor a tárgyat, a helyszínt nem a valódi helyén látjuk, vagy nem csak a valódi helyén látjuk. Minden, ami a szemünk előtt van ugyanolyan, mint az eredeti, de ahol látjuk, ott még sincsen semmi. A megtévesztés tehát arról szól: mintha. Mintha igazi lenne, mintha valódi lenne, de valójában mégsem az.

Mi mindenben jelenik meg ez a mintha? Abban, hogy az itt szereplő fenevad jeleket tesz. Csodás dolgok történnek. Olyanok, amelyeket ember nem tud tenni, tehát akkor imádandó hatalom az, amelyik megteszi. Ha alaposabban megnézzük az itt szereplő csodákat, akkor elmondhatjuk, hogy ezek a jelek nem Krisztusi jelek. Tüzet is parancsol le az égből a földre. Csakhogy ez nem Jézus lelkületéről tanúskodik. Egy alkalommal ugyanis Jézus tanítványaival együtt szállást keresett egy samáriai faluban. Ott azonban nem kaptak. Jakab és János ekkor megkérdezte Jézustól: „Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és eméssze meg őket!” Jézus azonban rájuk szólt: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.” Csodás jel, de nem Krisztusi jel.

Milyenek akkor azok a jelek, amiket Krisztus tesz? Olyanok, amiket Keresztelő János kérdésére válaszolva elmondott. János a börtönben volt, és kérdést tett fel: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várunk?” Jézus pedig nem igennel felelt, hanem egy kibővített igennel: „Menjetek el, vigyétek hírlát Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek hirdettetik az evangélium...” Ezek azok a jelek, amelyeket Krisztus tesz, ezek azok, amelyek az Ő hatalmának a jelei. Ami ezektől eltér, ami bárkinek bármilyen formában kárt okoz, az nem Tőle származik.

Aztán a félrevezetés megjelenik abban is, hogy a fenevad rábírja az embereket, hogy Jézus Krisztus helyett más dolgokat imádjának. Imádják az emberek azt, ami egyszer elmúlik. Imádják az életet, a szépséget, a ragyogást. Legyen mindennél fontosabb számukra az, ami a mindennapi életet jelenti. Ami meghatározza azt, amiben benne élünk. Ahelyett, hogy imádnánk azt, aki örökkévaló, az tölti be az életünket, ami múlandó. Azt hiszem, hogy nem kell különösebben bizonygatnom, hogy ez mennyire így van. Ha a heti 168 óránkat felosztjuk, és megnézzük, hogy mennyi az, amit munkával és pihenéssel töltünk, és kiszámoljuk, hogy az efelett megmaradó időnkéből mennyit szánunk oda imádságra, Isten előtti megállásra, elcsendesedésre, akkor nagyon szomorú statisztikát kapnánk. Rábír sokszor minket is az ellenség, hogy más dolgok, más események töltsenek be minket, mint Jézus Krisztus jelenléte. Pedig egyedül az örökkévaló imádata az, ami a lelkünket békéssé, reménytelivé teszi. Önélkül nincsen reménység!

A legnagyobb félrevezetése ennek a fenevadnak az, hogy a hatalma látszólag olyan, mint a Bárányé, de úgy beszél, mint a sárkány. A szarv, mint az erő jelképe, ugyanolyan, mint a Bárányé. Mégsem valós ez a hatalom, hanem csupán látszat hatalom. Ez kerül elő a megkísértés történetében. A Sátán odamegy Jézushoz, megmutatja neki az egész világot, és elmondja, hogy neked adom mindezt, ha leborulva imádsz engem. Megváltónk azonban válaszol, és elmondja, hogy egyedül az Urat, a Te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj. A Sátán pedig eltávozott tőle. Jézus Krisztusé a valós hatalom, nem a fenevadé, vagy éppen más képviselőé.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. január 12-én.

Nyugodtan fogalmazzuk meg saját magunknak: látszólagos minden más hatalom, ami Krisztus hatalmán kívül van. Látszólagos a legszörnyűbb diktatúrák hatalma is, mert nincsen olyan elnyomórendszer, aminek egyszer ne szakadna vége. Látszólagos a pénz hatalma, mert nem volt olyan pénzügyi rendszer, ami ne omlott volna össze. Látszólagos a fegyverek hatalma, mert nem volt még olyan hadsereg, amelyik valahol ne szenvedett volna vereséget. A legyőzhetetlennek hitt Napóleon Oroszországban, a II. világháborúban győztes Egyesült Államok Vietnámban, a Szovjetunió pedig Afganisztánban vallott kudarcot.

Valójában egyetlen olyan hatalom van, amelyik soha nem szenvedett vereséget. Krisztusnál ugyanis fordított a helyzet. Míg a megtévesztő erők azt akarják elhitetni, hogy ők a hatalom, de valójában nem, addig Krisztus esetében látszólag nem ők a győzelem, de valójában igen. Meghalt a kereszten, de mégis ő győzte le a halált. Magára vette a bűnt, de a bűnnek mégsem volt hatása rá. Volt árulója, tagadója, de hiába esküdött össze ellene minden és mindenki, nem tudták legyőzni. A harmadik napon, húsvétkor feltámadt. Krisztusé az egyetlen valós hatalom, viszont megtévesztés minden hatalom, ami látszólagosan olyan, mint Krisztus hatalma.

Végül pedig abban is hasonlít a Sátán eszköze Jézuséra, és ez is a megtévesztés része, hogy nem saját maga küzd, mert tudja, hogy Krisztussal szemben elbukna, hanem a megbízottait küldi maga előtt, mint ahogyan Jézus Krisztusnak is a tanítványai adják tovább az üzenetet, a jó hírt, az evangéliumot. Az itt szereplő két fenevad a küldött, talán nevezhetem őket úgyis, hogy a Sátán angyalai, akik megtámadják mindazokat, akik Krisztus seregébe is tartozhatnának, de nem tartoznak oda. Mindazokat támadják, akiknek a neve nincsen beírva a Bárány életkönyvébe.

Ez pedig a biztatást is jelenti, Kedves Testvéreim! Ha a nevem be van írva Jézus Krisztus könyvébe, akkor ugyan érnek kísértések, érnek fájdalmak, de mindez nem tud ártani nekem, mert Krisztushoz tartozom, felette pedig sem a Sátánnak, sem egyetlen küldöttének sincsen hatalma. Itt nem lehet semmit félremagyarázni, nem lehet másként mondani, hiszen ez biztos. Ezért bár a Sátán támadása körülvesz, de nincsen hatalma felettem, mert Krisztus könyvében szerepel a nevem.

Van a filmtörténetben egy rendkívül nagyhatású film, a Schindler listája. Ebben a filmben ez a gazdag gyáros, Oscar Schindler, amikor rájön arra, hogy milyen sors vár a zsidókra, akkor a maga módszereivel igyekszik őket megmenteni. Készített egy listát, amin nevek szerepelnek, akikre a gyáraiban a hadianyag gyártáshoz szüksége van. Amikor pedig mentek a vonatok felé, és látták az ott lévő katonák a listán a nevüket, akkor ezek az emberek megmenekültek. Hiába volt ott a pusztító gépezet, hiába volt ott az előkészített halál, akinek a neve fel volt írva a listára, az megmenekült. Akinek a neve fel van írva Jézus Krisztus könyvébe, az megmenekült.

A kérdés, a felolvasott történet alapján számunkra az, hogy hiszünk-e Krisztusnak? Hisszük-e az Ő hatalmát, amelyik minden felett áll, vagy bedőlünk mindannak, amit élénk adnak? Hajlandóak vagyunk-e Krisztusnak élni, és neki szolgálni, hogy az Ő hatalma töltse be az életünket? Hordozzuk-e szívünkben, életünkben, szolgálatunkban, hétköznapijainkban az egyetlen igazi győztest, Jézus Krisztust?

„Azt szolgálom, aki a legerősebb!” | „En vagyok az!” – hazudta rá az ördög. | Alkut kötöttek, s elszegődött. || Aztán Jézus nevét ismerte meg. | Látta, hogy ahányszor kiejtik, | az ördög rémülten remeg. | „Hazudtál, mert Jézus a legerősebb!” | – kiáltott, és otthagya egyik este. | Jézust kereste, | hogy néki ajánlja fel erejét. || Ment, mendegélt. | Zúgó folyamhoz ért. | Egy hófehérszakállú, halk öreg | útközben | olyan különös dolgokat beszélt: | hogy Jézust az szolgálja itt, | aki máson segít, | és gyámolítja | kicsinyeit, szegényeit, | a gyengéket, a védteleneket. | Megállt a zúgó folyam partján: | „Igaz lehet.” || És akkor rimánkodva, | odatípett egy öreg anyóka: | „A hidat elvitte az ár! | Sose jutok a túlsó partra már!” | Karjára vette. Átlábolt vele. | S szíve egyszerre | szokatlan melegséggel lett tele. | „Ez lenne hát Jézus szolgálata?” || Amint hajnalra vált az éjszaka, | a parton kunyhót épített, | s vitte, vitte át a hullámokon | a gyengét, a kicsinyt... | szolgált és segített. | Tudta: ez mind | Jézus szolgálata. | Néha mégis feltört a kérdés: | „De hol van Ő maga?” || Új reggel virradt, és a tiszta fényben | csendesen és szerényen | elébeállt egy gyermek. | „Vigyél át engem!” – kérte. | Vigyázva vette | széles vállára, mint a könnyű pelyhet; | s a hullámokba lépett. || Mire középig ért, rogyant a térde, | terhe olyan nehéz lett. | A gyermek fenn a vállán egyre nőtt. | És mintha már az vitte volna őt! | A másik parton remegve borul le a lába előtt. | „Ki vagy te?” – kérdezte riadtan. | „Jézus!” – csengett a felelet. „Ne félj, | szolgálatodat elfogadtam.” | Átszegezett, bilincset oldozó | kéz pihent lehajtott fején. | Szemét vakította a fény. | Aztán... nem látta már... | de szolgált tovább. | És lett a neve Krisztushordozó. || (...) Szegényen és gyengén, ó Legerősebb, | leborulok én is előtted. | Rég rámvetted bilincsoldozó, | átszegezett, | áldó kezed. | A szent keresztség hullt, permetezett, | s homlokomra írta az új nevet: | „Légy Krisztushordozó?” || Segíts, hogy mindhalálig az legyek!” (Túrmezei Erzsébet: Légy Krisztushordozó!)

Amen!